

amtsborgmestrene nu først ville være pensionsberettigede, når de blev 60 år. Det fandt vi helt rimeligt.

Det er derfor, vi ikke kan forstå, at man i Socialdemokratiet og andre partier ikke mener, at ministre burde omfattes af samme regel, nemlig at det, man skal have, er en pension.

Da SF fremsatte deres beslutningsforslag nr. B 11, tilsluttede vi os jo også forslaget i begejstring. Når vi alligevel valgte at fremsætte det her forslag, så var det jo, fordi der kom lidt ekstra boller på suppen i og med, at vi fik nogle problemer med en EU-kommissær, som ikke havde lyst til at opfylde den praksis, som man tidligere havde fulgt, når man blev EU-kommissær, nemlig at give afkald på ministerpensionen. Derfor mente vi, at det lovforslag, som finansministeren valgte ikke at fremsætte, indbyggede vi i vores forslag. Vi ønsker altså virkelig, at debatten foregår i åbenhed og her i salen, og vi ønsker, at Folketingets medlemmer simpelt hen ved at trykke på knapperne tager stilling til ordningen og ikke sidder og fifler med lidt til den ene side og lidt til den anden side bag lukkede døre.

Vi synes, det er ganske, ganske urimeligt, at man skal kunne få pension i hele resten af sit liv, hvis man som 29-årig har været minister i en ganske kort periode. Vi synes såmænd, det er lige så urimeligt, hvis man kan tage sin ministerpension med til EU, hvad enten det er, fordi man bliver kommissær eller man bare bliver EU-parlamentsmedlem.

Vi føler simpelt hen, at det, man skal gøre, er at give en pension, når pensionsalderen indtræder. Det er sådan, vi gør for alle andre borgere, og så skal vi altså ikke tillade os gang på gang at sætte hensynet til dette hus foran det, vi ville give alle andre. Det er vores begrundelse.

Når det er fremsat i lovforslagsform, er det, fordi vi simpelt hen ønsker det til afstemning. Vi ønsker, at Folketingets medlemmer ved en aktiv handling tvinges til at tage stilling og ikke bare komme med nogle forblommede ord, hvad enten det er på den måde, som den socialdemokratiske ordfører eller som finansministeren gjorde før, eller ved at alle gruppeformændene tre dage efter, at Fremskridtspartiet havde fremsat sit oprindelige forslag, skriver et formfuldendt brev til Udvalget for Forretningsordenen, som munder ud i, at i øvrigt mener vi kun alt det, vi har skrevet, hvis man garanterer os, at der ikke sker en samlet forringelse.

Vi kan ikke være bekendt, hvis ikke vi får sat en stopper for de allerallerværste urimeligheder, og der er bestemt ingen som helst grund til eller rimelighed i, at ministre skal have bedre vilkår end landets borgmestrene og landets amtsborgmestrene.

Så vi ser frem til, at man så hurtigt som muligt får vedtaget nogle regler, som vi kan være bekendt, og som skaber balance og ligestilling i forhold til andre folkevalgte grupper.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil godt starte med at sige, at Det Radikale Venstre finder, at reglerne for ministerpension bør laves om, ikke fordi vi mener, at ministre får for meget generelt, men fordi vi mener, at der er dele af systemet, som er uhensigtsmæssigt indrettet. Derfor skal der heller ikke være nogen tvivl om, at der fra Det Radikale Venstre udgår en opfordring til regeringen om at se videre på den ordning, man har i øjeblikket.

Vi har den klare opfattelse, at man som minister selvfølgelig påtager sig en gerning, som ofte er forbundet med betydelig interesse og med betydelig ambition, men også unægtelig med afsavn, og at der i de afsavn indgår, at man afskærer sig fra erhvervsaktiviteter, fra en arbejdsmarkedskarriere og ofte vil stå i en situation, når man forlader sit ministerjob, som er vanskelig.

Derfor forekommer det os, at det ville være rimeligt, at man i stedet for alene at satse på en livslang pensionsordning i højere grad interesserer sig for en vederlagssituation, hvor man kunne kombinere vederlaget, der var en slags kompensation for de muligheder, man har sagt nej til, og som man nu skal genoprette, når man træder ud af ministergerningen, med en alderspension.

Men alt det er der jo tid til at tage op til en nærmere drøftelse, hvor vi meget gerne ser, at regeringen tager et initiativ.

Så vil jeg gerne vende mig til det forslag, som Fremskridtspartiet har fremsat, og sige, at for mig er dette først og fremmest et typisk eksempel på søndagsgudstjeneste for de indviede. Når man ser på bemærkningerne, den indpakning, som lovforslaget har fået, kan man ikke lade være med at sige, at dette er en gal ramme.

Hr. Kim Behnke var oppe før og prøve på sådan at bløde lidt op, men det indledes jo meget klart med, at man skriver, at det er Fremskridtspartiets holdning, at samtlige de offentligt betalte særpensioner skal afvikles, og lidt senere kommer det så: